

Бол се разлива од потиљка ка темену, кључа код слепоочница и понире негде близу левог ока.

Никад, никад, никад више! Нећу више да тијем... онолико. Нити жестоко. А нећу, вала, ни у онаквом друштву, макар била трезна до краја својих дана... И тако их немам превише, стари се. Што да се разбацујем?

Ово јој је друго пијанство у месецу, а седмо или осмо у последњих годину дана. Куд ћеш мање!

Постала сам озбиљна. Непорочна. Стуб друштва, такорећи.

Већ дуго не скита, не дрогира се нити мења љубавнике. Чак је и цигарете оставила. Живи да би радила и ради да би зарадила за живот.

Зар једна овако уравнотежена особа не сме повремено да се опусти?

Јутарњу тишину прекида лупкање високих потпетица. Улицом промиче елегантна женска прилика. Она се придиже, прати је погледом, разочарана што није успела да види лице. Госпођа с леђа баш добро изгледа. Висока је и витка, помало крутог држања. Пословна жена, вероватно. (*Није радни дан, зар не? Нисам могла преспавати и суботу и недељу!*) Жури, жустро корача, али ход јој није младалачки лак. То се одмах примети. У том лепом телу има нешто тромо, нешто неоспорно средовечно. Не би могла да јој одреди године, али зна да жена која је управо прошла није млада.

Негуј се до бесвести, брсти зелен и још се сатири од вежбања сваки дан, па опет ће те корак одати. Корак или неки мали, полусвесни покрети. Ружна је срарост, ружна, ух! Може бити да је у овом наиминканом облику најружнија.

Протеже се као велика мачка. Мамурлук пролази, глава је све мање боли. Осећа се заправо необично бодро – с обзиром на околности.

Њене пијанке личе као јаје јајету. Опија се брзо, самоубилачки. Увек међу непознатим људима. Претходну ноћ издваја једино то што, очигледно, није успела да се довуче до кревета, већ је сатима дрхтала на клупици у парку. Иначе, има она и горих успомена.

Рецимо оно када се пробудила на кинеској пијаци, до врата увијена у синтетички тепих, у друштву косооког момка који је говорио искључиво матерњим језиком. Или када је рундов-луталица спасио од смрзавања на улици, тако што јој је лизао руке и лице док се није пробудила.

Још само кад би ме ванземаљци отели! Ваљда би ме и они избацили у неком парку. Можда управо у неком оваквом. Боже, како ли сам овде доспела?

Неколико тренутака је покушавала да реконструише збивања од предходне ноћи и да сама одговори на ово питање, а онда јој на ум паде како се исто питала и поводом кинеског тепиха, па одмахну руком.

Зар је битно?

Парк је нов, футуристички уређен, појма није имала да такав у Београду постоји.

Нигде ни папирића, трава се зелени као у сликовницама, ошишана као хм...тепих! Биће да га комуналци чувају и дању и ноћу?Гле, ево једног!

Ка њој иде човек у плавој униформи. И његови су кораци тешки, котрља се као да нема мање од сто година. Ипак, када се приближио, видела је лице младог човека.

Нећу више да пијем онолико.

„Парк још није отворен“, опоменуо је. „Да не питам како сте ушли?“

Што се мене тиче, немој.

„Молим вас, идите.“

„Извините, хтела бих нешто да замолим“, почела је љубазно, иако на лицу комуналца није било ни наговештаја предусретљивости.

„Да питам... „исправила се. „Овај, немојте ме схватити погрешно, али ... Где смо ми сада?“

„У парку“, одговорио је након краћег размишљања.

Добро, шта да се ради. Полицајац је полицајац, па макар био комунални.

Напустила је парк и кренула путем којим је малопре прошла пословна женска. Можда ће је та улица некуд одвести.

Пословни људи увек знају куд иду. Или бар тако изгледају.

Њој је улица, управо као и парк, управо као и све докле поглед досеже, савршено непозната. Ипак, надала се да ће, ако настави да хода, доћи до места које препознаје или до човека који ће јој помоћи да се врати кући. Двапут јој се учинило да види неке познате грађевине, али је њихово окружење било другачије.

„Зар овде није било игралиште?“, питала је плавојку уморних очију.

„Какво игралиште?“, зачуди се пролазница.

„Обично, за децу... љуљашке, клацкалице... Тамо, испред оне здраде?“

Плавојка се уозбиљила, готово намрштила. Уморне очи, које су на њеном беспрекорном лицу биле као туђе, оживеше на ово питање.

„Коме треба игралиште ако нема деце?“

„Ваљда ће их бити, једном.“

„Драга госпођице, ви мора да сте од оних последњих. Зато и нисте у стању да схватите сву озбиљност Забране. Нови Београд II нема игралишта зато што се четири века овде није родило дете. И све док се ми питамо, неће се ни рађати. Деце и игралишта неће бити, а ако вама, агитаторима, то није по вољи, изволите у Овчу и у Борчу. Ето вам пустаре, па тамо себи стварајте нови свет. Волите се и множите, гајите ваше слинавце, али нам храну и лекове немојте тражити! Зна се да нема довољно за све. И ви то знате, знате па опет... Не цените поклоњено. Одбијате живот достојан човека. Нећете вечност!“

Нећу више да пијем онолико. Баш личи на мене да, од свих лепих и младих (тешко мени, стварно су сви млади) људи поред којих сам прошла, запиткујем агресивну лудачу.

Плавојка оде, а она настави да табана чудним улицама насеља, за које је управо чула да се зове Нови Београд II. Стално се освртала зато што је осећала да већ самим својим боравком на оваквом месту чини нешто непримерено.

Сунце се подигло високо на небу.

Она је уморна, гладна и жедна. Нарочито жедна. Умрла би за чашицу жестоког. Торбу је изгубила, нема новчаник, а вероватно не би вредело ни када би га имала.

Велики сат испред тржног центра показује дванаест и петност, двадесет два степена и ведро време на дванаести дан октобра... Затворила је очи јер не жели да види које године. Испод спуштених трепавица јој пробијају сузе.

То није могуће. Није ни октобар.

Најмлађа и најстарија жена на свету неутешно јеца – све док јој не приђе младић који једва хода и делује препарирано више но

ико ког је срела у Новом Београду II. Сипљивим гласом јој хвали косу, зубе и тен. Она се распитује о местима за изласке. Необавезно ћаскају, испитују једно друго погледима. Напокон, момак даје предлог на који она хитро, без много размишљања климне главом и дода:

„Надам се да може без јетре, друшкане.“